

[Arbejdsministeren.]

den rette form for forbedringer, som må kræve nærmere overvejelser.

Spørgsmålet om graden af forbedringer, som der kan være tale om at gennemføre, er heller ikke så ligetil. Man må her finde en passende balance mellem på den ene side, hvad den af uforskyldt ledighed ramte medborger har rimeligt krav på, og på den anden side, hvordan det bør finansieres.

Det er klart, at der er grænser for, hvad man kan skaffe plads til inden for de almindelige statsudgifter. Det er lige så klart, at kan der kun blive tale om begrænsede forhøjelser af statens udgifter til arbejdsløshedsforsikringen, ja, så kan vi ikke skride til alt for drastiske forhøjelser af denne forsikrings ydelser, uden at det vil rejse spørgsmålet om dækning ad anden vej, og så må bl. a. kontingenterne komme med ind i billedet, og det er dog noget, der på forhånd bør drøftes nøje med arbejdsløsheds-kasserne.

Man må være opmærksom på, at der er en betydelig merudgift forbundet med hele det foreliggende lovforslag. Jeg skønner, at det, hvis det gennemføres, vil medføre en årlig merudgift på henved 80 mill. kr. Forslaget går ganske vist ud på, at hele denne merudgift skal bæres af staten gennem et særligt statstilskud, men jeg er ikke sikker på, at dette er en rimelig løsning af finansierings-spørgsmålet. Jo mere vi nærmer understøttelsen til det almindelige lønniveau, jo mere nødvendigt vil det være at undergive finansieringen en helt ny principiel vurdering.

Hertil kommer yderligere, at man næppe kan revidere arbejdsløshedsforsikringens ydelser uden at se dette spørgsmål i sammenhæng med spørgsmålet om ydelser inden for den almindelige sociale forsikring. Jeg er klar over, at forslagsstillerne er opmærksom på denne sammenhæng, og at de har motiveret deres forslag bl. a. ved en sammenligning med invalide- og folkepensionen. Det er jo klart, at hvis de forskellige socialforsikringers ydelser skal revideres, må vi gøre det efter en nøje afvejning af alle disse forsikringsformers ydelser i forhold til hinanden. Det er en temmelig kompliceret sag med vidtrækkende finansielle problemer og perspektiver.

Hvad angår det foreliggende lovforslags

bestemmelser om lempelser i begrænsningerne i adgangen til at oppebære understøttelse og lempelse af begrænsningen af understøttelsernes højde i forhold til lønnen, vil jeg gerne fremhæve, at også disse problemer er komplicerede. Det hele er ikke så ligetil, som forslagsstillerne åbenbart også her forestiller sig.

Lad os f. eks. se på spørgsmålet om arbejdsbetingelserne. Loven kræver, som dens hovedregel er nu, at man for at opnå understøttelse skal have haft 26 ugers arbejde som lønarbejder inden for 3 år forud for hver udbetaling af understøttelse. Det er ikke nogen særlig vidtrækkende form for arbejdsbetingelse, og det er under de nuværende forhold heller ikke særlig mange, der mister understøttelsesretten på grund af disse bestemmelser. Alligevel tror jeg nok, det er nødvendigt at have en eller anden ret fast grænse for den kreds af personer, som kan være medlem af kasserne og oppebære understøttelse fra dem. Jeg er derfor ikke overbevist om, at vi uden videre kan bortkaste disse bestemmelser uden at sætte noget andet i stedet — det er i alt fald et punkt, der også kræver nærmere overvejelser.

Jeg vil i øvrigt gøre opmærksom på, at den foreslåede ændring i den nuværende lovs § 15, stk. 10, om understøttelse i forhold til lønnen forekommer mig at rumme særlige problemer. Dels synes rækkevidden af ændringen i forhold til de gældende regler mig noget tvivlsom, dels er jeg ikke sikker på, om man på den ene side kan opheve loftet over huslejhjælpen og på den anden side holde huslejhjælpen uden for beregningen af understøttelsen i forhold til lønnen. Jeg tror, det kunne føre til ret urimelige konsekvenser i form af et ret stort antal tilfælde, hvor ledige kassemedlemmer i samlet understøttelse, altså dagpenge plus børnetillæg plus huslejhjælp, ville kunne komme væsentligt over fagets gennemsnitsfortjeneste for arbejdende kassemedlemmer. Det er der dog vist ikke mange som vil gå ind på, uanset hvem der ville komme til at betale udgifterne ved en så liberal understøttelsespolitik.

Jeg vil gerne til forslaget om at ændre den nuværende lovs § 32 om kursusvirksomhed for arbejdsløse sige, at jeg er positivt indstillet over for sigtet med forslaget, nemlig